

gij, pre-  
vrouw van  
tische vraag-  
ok die ziekte  
ons, genees-  
i komt hier  
undigen, het

Maar zwijgt  
buiten. Wij,  
deze de ge-  
issen."

dt er nog in  
Maar nauwelijks  
eering storen  
verliezen.  
r" roept ge-  
zen op. Ge  
Deuk slechts  
is in het me-  
ge u tot op  
vormt u een  
eel een stapel  
Kamer in.

tot botsing  
verklarden,  
schen kring,  
het in u, dat  
edisch vraag-  
staen een  
eren medici,  
tge maakt, en  
ken, hebt gij

nt noch recht  
oordeel toe.

tegen de ou-  
eren tooneel  
sueel-natur-  
unst en lite-  
de adso-

j uw leest!"  
en kring der  
U pogen  
gehoond en

aan kunstzin  
eisch in de  
elden!"  
oor. Op dit  
toe, en zoo  
ongeroepen  
oud-Romein-  
um vulgus et  
gewijden!" u  
aligen kunst-

adensche dan  
adent elk bur-  
st schold, of  
i" en «Spies-  
eld, zoo ook  
i van veront-  
an het waagt  
eiden woord

og ernstiger  
pretentie van  
heerschappij,  
olie, van de

rug, de man-  
ven priesters

eds de keuze  
terrein deze  
mannen van  
tevendst, het

ierarchie van  
ehen heeft de  
verlosten des  
a de geloof-  
niet en ken-  
symbool van  
id wezen ge-

hristus' kerk  
ij Rome de  
rotestantsche

estudeerd, de  
Grieksche,  
nige boeken

ht is, hoe wou  
kunnen! De  
mie bezocht,  
och weet hoe  
d voor zich

deelen over  
het val, over  
aliteit is!

el staat weet  
en vrouwen,  
hebben geen

er te lichten,  
te maken,  
onderzoek  
dan een paar  
me ouderlin-  
het dominees  
oordeelen,  
andgenooten

de despotie  
k in Luther-  
kerkrechtelijk

te zeggen,  
ne bijzitter-  
kerken, is  
asco's kloek-  
uitgebannen,  
ook de ge-  
ken, waarin

een boerenknecht uit de volheid des harten  
zeggen zal: «Gij maakt mij, o Heere, wijzer  
dan al mijn leermeesters». En dat metter-  
daad de dominee het mis, en die boeren-  
knecht gelijk heeft.

En wel is er daarna een boze tijd ge-  
komen, dat onder de Synodale Hierarchie  
de dominees, vooral de Moderne dominees  
weer heel de kerk in hadden, en de ge-  
loovigen zich niet roeren mochten, en de  
ouderlingen er voor stommethet bij zaten.

Maar het beginsel brak toch ten leste  
dien ban weer.  
De geloovigen riepen weer, de ouderlin-  
gen voelden hun tong weer los worden, en  
toen is niet door de vakmannen, niet door  
de specialiteiten, maar juist door *de getrouwe  
volk in de gemeente*, en door de getrouwen  
onder de *ouderlingen en diakenen* de kerk  
van Christus weer vrijgemaakt en gered.

## Gereformeerde prediking.

### TWEDE REEKS.

#### I.

Niet dusgenaamde «Evangelieprediking»  
maar «Dienst des Woords» moet het in de  
Gereformeerde kerken zijn.

Van die slotom, waartoe onze overleg-  
ging, voor nu zeven weken kwam, nemen  
we niets terug, al voorzien we klaarkijk, wat  
jammerklacht tegen zulk een uitspraak onder  
min nadenkenden zal uitgaan.

«Geen Evangelieprediking», zoo zal men  
roepen, «maar is er dan iets anders waardoor  
de verlorenen zal kan zalig worden, dan door  
het Evangelie van onzen Heere Jezus Christ-  
us, en wordt ge nu reeds zoo vermetel,  
dat ge zelfs de prediking van dat Evangelie  
durft tegenstaan!»

Toch verschrinkt ons deze tegenwerping  
geen oogenblik, omdat wie zoo roept ter-  
stond tot zwijgen gebracht wordt door de  
tegenvraag: Of het Evangelie van onzen  
Heere Jezus Christus dan misschien *niet* tot  
het Woord behoort.

Het is immers de ongerijmdheid zelve,  
u een bediening van heel het Woord te den-  
ken, waarin dat Evangelie *niet* zou besloten  
zijn, ja, waarvan dat Evangelie *niet* het kern-  
brand- en middelpunt zou uitmaken.

Of waaruit anders dan uit dat *Woord*  
kent gij dan uw Evangelie? Waar vindt ge  
het, zoo ge het niet in het *Woord* vindt?  
En hoe zou er dan een gestadige, geregelde  
bediening van het *Woord* kunnen zijn, dat  
er dat Evangelie niet in besloten was, en  
er niet telkens van uitstraalde?

Daarom is uw tegenwerping zoo ondoor-  
dacht, zoo zichzelf weersprekend en niets  
zeggend.

Grif gevea we toe dat het Evangelie *het  
hart zelf* van heel het Woord is, maar  
al is het mij om uw hart